

ÎNNOIREA ALTARULUI *

Resfințirea Altarului bisericii *Sfinții Arhangheli* din strada Jean de Beauvais, din Paris, este un eveniment mare, sfânt și binecuvântat pentru toții românii, în mod special pentru clerul și credincioșii români din *orașul luminilor*, care se adună în această biserică plină de istorie, cultură și spiritualitate, pentru a păstra vie flacăra credinței ortodoxe strămoșești și a spori dragostea față de țară și de valorile autentice românești.

Târnosirea sau sfințirea unei biserici este un ritual sfânt și bogat în semnificații spirituale prin care se cere lui Dumnezeu harul Său sfințitor pentru ca biserica - locaș de închinare - ofrandă a ctitorilor și binefăcătorilor ei - să fie sfințită așa cum sfințim în biserică ofrandele (darurile) pe care le aducem la Sfântul Altar.

Slujba de resfințire a altarului bisericii *Sfinții Arhangheli* este o rugăciune de reînnoire a harului sfințitor al lui Dumnezeu, o reînnoire a acestei biserici, devenită Catedrală mitropolitană a Mitropoliei Ortodoxe Române din Paris.

Chiar și în cazul sfințirii întregii bisericii, slujba de târnosire se concentrează tot în Sfântul Altar și pe Sfânta Masă în special.

* Cuvântul Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la resfințirea altarului Catedralei mitropolitane ortodoxe românești, cu hramul *Sfinții Arhangheli* din Paris, duminică, 12 iulie 2009.

Aceasta deoarece pentru noi, creștin-ortodocșii, mântuirea este *unirea cu Hristos*, numită *viață în Hristos*. Centrul acestei *vieți în Hristos* fiind Sfântul Altar, care Îl reprezintă pe Hristos, Cel răstignit, îngropat, înviat din morți și înălțat întru slavă.

Ritualul bogat și plin de semnificații duhovnicești, este inspirat din mai multe evenimente biblice din Vechiul Testament, în special sfințirea Chivotului (Cf. Ieșire 40) și sfințirea Templului lui Solomon (Cf. III Regi 8; II Cronici 5 - 7).

În Vechiul Testament altarele erau *construite din pietre și stâlpi*, iar apoi *sfințite cu untdelemn*. Astfel, Avraam a clădit câte un *"jertfelnic Domnului"* atât la stejarul Mamvri, lângă Sichem, cât și la Betel, unde Domnul i se aratase (Cf. Facere 12, 7 și 8).

Iacov, după visul avut în Haran, la Luz, numit apoi Betel (care înseamnă *"casa lui Dumnezeu"*), a exclamat: *"Aceasta nu e altceva decât casa lui Dumnezeu, aceasta este poarta cerului!"* (Facere 28, 17); el a înălțat acolo un altar folosind doar piatra pe care o avusese de căpătâi în timpul somnului.

Cel mai de seamă locaș de închinare pentru epoca Vechiului Testament a fost templul lui Solomon (Cf. III Regi 8).

La sfințirea acestuia regele Solomon a rostit o rugăciune către Dumnezeu, în fața jertfelnicului, în care a formulat de fapt, pentru prima oară, scopul și sensul religios al locașului de rugăciune: *„...Oare adevărat să fie că Domnul va locui cu oamenii pe pământ? Cerul și cerul cerurilor nu Te încap, cu atât mai puțin această casă pe care am zidit-o numelui Tău; dar caută la rugăciunea robului Tău (...) și sa fie ochii Tăi deschiși ziua și noaptea la casa aceasta, la acest loc pentru care Tu ai zis: Numele Meu va fi acolo! (...) să ascuți rugăciunea robului Tău și a*

poporului Tău din locul locuinței Tale celei din cer (...) și milostiv să le fii lor!" (III Regi 8, 27 - 30).

O parte din această mare și frumoasă rugăciune a lui Solomon este citită, ca prima dintre paremiile din slujba ortodoxă a sfințirii bisericii, iar ideile formulate de Solomon își găsesc ecoul în aproape toate rugăciunile și imnele din această slujbă.

Templul lui Solomon, în care veacuri de-a rândul poporul ales a preamărit pe Dumnezeu - Creatorul și a nutrit speranța venirii Mântuitorului, a devenit centrul vieții religioase a acestui popor și simbolul unității lui naționale; el a fost cinstit de către Mântuitorul Hristos, Care a fost adus aici la patruzeci de zile după nașterea Sa, *"ca să-L pună înaintea Domnului"* (Luca 2, 22), iar când a împlinit doisprezece ani, a mers la Ierusalim, împreună cu dreptul Iosif și Sfânta Fecioară Maria, după datina sărbătorii. După ce părinții L-au căutat îngrijorați, El le spune: *"Oare, nu știți că în cele ale Tatălui Meu trebuie să fii"*. (Luca 2, 49).

Deci templul din Ierusalim, ca loc al prezenței și întâlnirii lui Dumnezeu cu poporul Său era o prefigurare a tainei întrupării lui Hristos. De aceea, Iisus va spune despre legătura dintre templu și trupul Său: *"Dărâmați acest templu și îl voi ridica (reface) în trei zile"*, referindu-se profetic la moartea și învierea Sa (Cf. Ioan 2, 19, Ioan 2, 21, Marcu 14, 58).

Biserica, numită de Sfântul Gherman al Constantinopolului, *cerul pe pământ, casa în care locuiește și se preumblă Dumnezeu*, este preaslăvită mai presus de templul lui Solomon, ea a fost vestită de profeți, întemeiată pe *temelia apostolilor* (Cf. Efeseni 2, 20), *mărturisită de către martiri și așezată pe sfintele moaște ale acestora, ca pe un tron.*

În timpul Patriarhilor Vechiului Testament, altarul era locul arătării sau întâlnirii lui Dumnezeu cu oamenii (Cf. Facere 12, 7 - 8; I Cronici 6, 49). Moise numește altarul “*Domnul este scăparea mea*” (Ieșire 17,15), iar Iezechiel îl numește “*Masa Domnului*” (Cf. Iezechiel 41, 22; 44,16). Așa se numește el și astăzi în biserică, *Sfânta Masă, Altar* sau *Prestol*.

De la Altarul lui Avraam pregătit pentru jertfa lui Isac pe muntele Morea și până la Altarul Templului din Ierusalim ridicat pentru aducerea jertfelor de împăcare cu Dumnezeu și Altarul tămâierii de bună mireasmă, toate au fost o preînchipuire a Crucii lui Hristos, Altarul pe care Hristos S-a adus pe Sine jertfă (Cf. Numeri 21, 8-9 și Ioan 3,14-15).

În Biserica Ortodoxă Română, Sfânta Masă numită și Altar sau Prestol se află după catapeteasmă, motiv pentru care întreaga încăpere a sanctuarului poartă numele de *Altar*. Ea este locul unde se aduce jertfa nesângeroasă a Sfintei Euharisti. În timpul Sfintei Liturghii pâinea și vinul de pe Sfânta Masă, prin lucrarea Duhului Sfânt și rugăciunea arhiereului sau preotului slujitor, se prefac în însuși Trupul și Sângele Domnului spre împărtășirea credincioșilor cu ele. Astfel, altarul este spațiul lucrării sfințitoare și mântuitoare a lui Hristos, este centrul liturgic unde are loc întâlnirea, comuniunea noastră cea mai plenară cu Hristos prin lucrarea Sfântului Duh, Care preface pâinea și vinul în Trupul și Sângele Domnului și le umple pe acestea de prezența Sa.

Sfânta Masă simbolizează *masa Cinei celei de Taină, mormântul Său*, precum și *tronul ceresc* pe care S-a așezat întru slavă Hristos Cel răstignit și înviat. Prin Sfânta Euharistie,

Hristos se află pe Sfânta Masă cu toate actele Sale mântuitoare recapitulate.

Rugăciunile și actele arhierelui de la sfințirea altarului noii biserici exprimă într-o mare varietate de forme prezența și lucrarea sfințitoare a lui Hristos în mijlocul celor ce cred în El potrivit făgăduinței Sale: „*Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor!*” (Matei 28, 20).

Sfințirea bisericii se face prin arhieriu, arătându-se că Hristos însuși Se sălășluiește în ea și săvârșește în ea lucrarea Sa mântuitoare prin Duhul Sfânt lucrător în vestirea Evangheliei și Sfintele Taine ale Bisericii.

Sfânta Masă se spală cu apă, închipuindu-se tainic Botezul lui Hristos, când începe lucrarea Sa mântuitoare.

După spălarea cu apă (și săpun) și ștergerea ei, Sfânta Masă se spală cu apă sfințită în care se adaugă parfum de trandafir. Aceasta simbolizează mirul întru cinstea îngropării lui Hristos, cum a spus Iisus despre spălarea picioarelor Lui cu lacrimi și cu mir de mare preț de către femeia păcătoasă (Cf. Matei 26, 13).

Urmează apoi ungerea Sfintei Mese cu Sfântul și Marele Mir de către arhieriu, care simbolizează ungerea trupului lui Hristos cu ulei de aloe și aromate de către Iosif din Arimateia și Nicodim (Cf. Ioan 19, 38-40). Prin mirul turnat în chip de trei cruci se unge Sfânta Masă în vreme ce se cântă *Aliluia*. Prin Sfântul Mir coboară peste Sfânta Masă Duhul Sfânt, iar prin cântarea întreită *Aliluia* se anunță venirea lui Dumnezeu Cel în Treime slăvit. Ungerea întreită în chipul crucii arată și ea pe de o parte că Duhul Sfânt este nedespărțit de celelalte două Persoane dumnezeiești și că El vine împreună cu Hristos Cel răstignit pe

cruce pentru noi, Care acum se îngroapă în Sfânta Masă ca într-un mormânt, din care izvorăște tot darul desăvârșit.

Sfânta Masă primește darul Duhului Sfânt care va lucra dintr-însa, săvârșindu-se pe ea Sfânta Liturghie și punându-se pe ea Sfânta Evanghelie și chivotul cu Sfânta Euharistie care, amândouă, reprezintă pe Hristos.

Se pun apoi *patru icoane* de pânză pe cele patru colțuri ale Sfintei Mese, având imprimate chipurile și numele celor patru Evangheliști, arătându-se prin aceasta că pe Hristos, "*Piatra cea din capul unghiului*", sunt așezați Apostolii ca temelie, ca prim început al zidirii Bisericii pe El, precum și că El este vestit în cele patru laturi ale lumii prin Sfintele Evanghelii. Icoanele celor patru evangheliști de pe Sfânta Masă mai simbolizează și mărturia că la altarul sfințit se păstrează și se predică învățătura lui Hristos așa cum s-a fixat în scrierile evanghelice.

Sfânta Masă reprezentând pe Hristos e îmbrăcată apoi în *cămașa albă* (măsărița) care simbolizează giulgiul lui Hristos. Iar deasupra ei se pune o altă pânză, un acoperământ mai frumos, strălucitor, care reprezintă haina de lumină și de slavă a lui Hristos Cel Înviat, sau strălucirea feței Domnului de pe muntele Tabor și de la venirea a doua a lui Hristos, când va judeca vii și morții.

Peste acest acoperământ se pune *Sfântul Antimis*, care reprezintă îngroparea lui Hristos-Domnul. În el sunt cusute *sfinte moaște de mucenici*, arătând că Biserica se întemeiază pe jertfa lui Hristos, dar crește și prin jertfa adăugată la ea, din puterea ei, a celor ce cred în El și dau mărturie cu prețul vieții pentru El (Cf. Apocalipsa 6, 9)

Antimisul se oferă fiecărei biserici din eparhie de către arhieru, căci Biserica cea Una, întemeiată de Hristos prin Duhul Sfânt întâi în Ierusalim, se exinde în lume tot prin lucrarea lui Hristos, prin arhieriei, ca slujitori ai Lui în bisericile locale, care se țin toate într-o unitate prin episcopi, urmașii Apostolilor.

Deasupra Antimisului pe Sfânta Masă se pune *Sfânta Evanghelie*, pentru că prin ea se vestesc toate cele ce s-au săvârșit și se săvârșesc de Hristos-Domnul spre mântuirea oamenilor. Evanghelia reprezintă pe Hristos, Care ne-a dat Legea cea Nouă a învățaturii Sale. Tot pe Sfânta Masă stă permanent *Sfânta Cruce*, simbol al Răstignirii și Învierii Domnului și al mântuirii noastre, întrucât *“prin Cruce a venit mântuire la toată lumea”*.

După ce s-a sfințit Sfânta Masă, cu apă sfințită se stropește sfântul altar și toată biserica, pentru că de la Sfânta Masă, ca de la un izvor și ca de la un început de sfințenie, se sfințește toată biserica și întreaga comunitate, precum și Hristos a sfințit prin întrupare, toată firea noastră. În acest timp cântăm: *„Această casă Tatăl a zidit-o; această casă Fiul a întărit-o; această casă Duhul Sfânt a înnoit-o, a luminat-o și a sfințit sufletele noastre”*. Aflăm deci, odată cu sfințirea bisericii are loc și *sfințirea sufletelor noastre*. Se sfințește biserica aceasta din zid, dar se sfințesc și persoanele care participă la sfințirea ei și la sfintele slujbe care se săvârșesc în această biserică.

După sfințirea bisericii, toți credincioșii ortodocși prezenți au permisiunea să intre în Sfântul Altar pentru a săruta Sfânta Evanghelie, Sfânta Cruce și Sfânta Masă din Altar.

Sfințirea altarului unei biserici este o Cinzecime reînnoită, ea transfigurează acest spațiu într-un alt plan al realității.

Biserica sfințită se arată ca fiind un spațiu plin de lumină dumnezeiască, loc al sălășluirii și lucrării sfințitoare a lui Hristos, prin Duhul Sfânt.

Felicităm pe Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Iosif, al Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale, cu ocazia sfințirii altarului Catedralei mitropolitane a românilor ortodocși din Paris, pe părintele paroh stavrofor Constantin Târziu, ajutat de preoții Iulian Nistea și Jean Boboc, dimpreună cu toată comunitatea ortodoxă românească de aici, luminată de evlavie creștină și simțire românească, pe toți binefăcătorii și ajutătorii acestui sfânt lăcaș, precum și pe toți clericii și credincioșii prezenți la acest eveniment sfânt și solemn de spiritualitate și demnitate creștină.

Rugăm pe Hristos-Domnul, Cel răstignit și înviat, să ocrotească această biserică și pe toți închinătorii și binefăcătorii ei, pentru rugăciunile Sfinților Arhangheli, ocrotitorii acestui sfânt lăcaș și al întregii comunități din Paris.

† DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Re-sanctification du Sanctuaire¹

La re-sanctification du Sanctuaire de l'Église des *Saints Archanges* de la rue Jean de Beauvais de Paris est un immense événement saint et béni pour tous les roumains, et en particulier pour tous les fidèles roumains de la *ville des Lumières*, qui se rassemblent dans cette église riche d'histoire, de culture et de spiritualité afin de maintenir vivante la flamme de la foi orthodoxe ancestrale et de diffuser l'amour du pays et des valeurs authentiquement roumaines.

La consécration d'une église est un rituel sacré et riche de significations spirituelles par lesquelles nous demandons à Dieu Sa Grâce sanctifiante afin que cette église - lieu d'adoration - offrande de ses fondateurs et bienfaiteurs – soit consacrée comme nous consacrons dans l'église les offrandes que nous présentons au Saint Autel.

L'office de re-consécration du sanctuaire de l'église des Saints Archanges est une prière de renouvellement de la Grâce sanctifiante de Dieu, une ré-inauguration de cette église, devenue Cathédrale métropolitaine de la Métropole Orthodoxe Roumaine à Paris.

Même dans le cas de la consécration d'une église entière, l'office de consécration se focalise toujours dans le sanctuaire et en particulier sur la Sainte Table.

Pour nous, chrétiens orthodoxes, le Salut c'est *l'union avec le Christ* que l'on appelle la *Vie en Christ*. Le centre de cette *Vie en Christ* étant le Saint Autel qui représente le Christ, le Crucifié, l'Enseveli, le Ressuscité des morts, et l'Exalté dans la Gloire.

Le riche rituel plein de significations spirituelles, est inspiré de nombreux événements bibliques de l'Ancien Testament, en particulier la sanctification du Tabernacle (Exode 40) et la consécration du Temple de Salomon (cf. III Rois, 8 ; Chroniques II, 5 – 7).

¹ Discours de Sa Sainteté le Patriarche DANIEL, Patriarche de l'Église Orthodoxe Roumaine à l'occasion de la re-sanctification du Sanctuaire de la cathédrale métropolitaine orthodoxe roumaine de Paris dédiée aux Saints Archanges en ce dimanche 12 juillet 2009.

Dans l'Ancien Testament les autels étaient *faits de pierres* et de poteaux puis étaient *sanctifiés avec une onction d'huile*. C'est ainsi qu'Abraham a construit aussi bien un autel au Seigneur au Chêne de Mambrée, à côté de Sichem, qu'à Béthel où le Seigneur lui est apparu (Genèse 12, 7 et 8).

Jacob, après la vision qu'il eut en Haran, à Louz, appelée ensuite Béthel (qui signifie la « Maison de Dieu ») s'est exclamé « ceci n'est rien d'autre que la Maison de Dieu, ceci est la porte du Ciel » (Genèse 28, 17) ; il a donc élevé là-bas un autel en n'utilisant que la pierre qu'il avait sous la tête pendant son sommeil.

Le lieu de vénération le plus significatif à l'époque de l'Ancien Testament fut le Temple de Salomon (III Rois, 8).

Lors de la consécration de ce Temple, le roi Salomon a fait monter une prière vers Dieu, en face de l'autel, dans laquelle il a formulé en fait pour la première fois le but et le sens religieux du lieu de la prière : « ... Est-il vrai que le Seigneur habitera avec les hommes sur la terre ? Puisque les Cieux des Cieux ne te suffisent pas, comment cette maison que j'ai bâtie en Ton Nom pourrait-elle Te suffire ? Ecoute la prière de Ton Serviteur (.....) Que tes yeux soient ouverts jour et nuit en ce lieu où Tu as dit : Que mon nom soit là ! (.....) Ecoute la prière de ton peuple depuis ta demeure céleste (...) et sois leur miséricordieux. ! » (III Rois 8, 27-30).

Une partie de cette grande et belle prière de Salomon est lue comme première prière parmi les parémies de l'office orthodoxe de la consécration d'une église et les idées formulées par Salomon trouvent leur écho à peu près dans toutes les prières et les hymnes de cet office.

Le Temple de Salomon dans lequel durant des siècles le peuple élu a glorifié Dieu – le Créateur qui a nourri l'espérance de la venue du Rédempteur – est devenu le centre de la vie religieuse de ce peuple et le symbole de son unité nationale ; il a été vénéré par le Christ Sauveur, qui a été conduit ici au quatorzième jour après sa naissance « pour le présenter au Seigneur » (Luc 22), puis lorsqu'il eut douze ans, il monta à Jérusalem avec le vénérable Joseph et la Sainte Vierge Marie selon les usages de la fête. Après que ses parents angoissés l'eurent cherché, Il leur dit : « ne saviez-vous pas que je dois être dans la Maison de mon Père » (Luc 2, 49).

Donc le temple de Jérusalem, en tant que lieu de la présence et de la rencontre entre Dieu et son Peuple, est une préfiguration du mystère de l'incarnation du Christ. C'est pourquoi Jésus dira au sujet du lien du Temple et de Son Corps : « Détruisez ce temple, et Je le relèverai en 3 jours », se référant

prophétiquement à Sa Mort et à Sa Résurrection (Jean 2,19, Jean 2,21, Marc 14,58).

L'Eglise que St Germain de Constantinople appelait *le ciel sur la terre, la maison que Dieu habite et remplit de Sa présence*, est glorifiée bien plus que le temple de Salomon, elle a été annoncée par les prophètes et fondée sur le témoignage des Apôtres (cf. Ephésiens 2,20), confirmée par les Martyrs et fondée sur leurs saintes reliques comme sur un trône.

A l'époque des patriarches de l'Ancien Testament, l'autel était le lieu de la manifestation de la rencontre de Dieu avec les hommes (Cf. Genèse 12,7-8 ; Chronique I,6,49). Moïse appelle l'autel « le Seigneur est mon Salut » (Exode 17,15) tandis qu'Ezéchiel l'appelle « la Maison du Seigneur » (Cf. Ezéchiel 41,22 ; 44,16). Ainsi le nomme-t-on ainsi dans l'Eglise « *autel ou Sainte Table.* »

Depuis l'autel d'Abraham préparé pour le sacrifice d'Isaac sur le Mont Moré, jusqu'à l'autel du Temple à Jérusalem élevé pour la présentation du sacrifice de réconciliation avec Dieu et l'autel de l'encens de bonne odeur, tout a été une préfiguration de la Croix du Christ, l'autel sur lequel le Christ s'est sacrifié Lui-même (Cf. Les Nombres 21,8-9 et Jean 3,14-15).

Dans l'Eglise orthodoxe Roumaine, la Sainte Table nommée aussi Autel se trouve derrière l'iconostase, raison pour laquelle l'ensemble du sanctuaire porte le nom d'Autel. C'est l'endroit où l'on présente le Sacrifice non sanglant de la Sainte Eucharistie. Lors de la Sainte Liturgie, le Pain et le Vin de la Sainte Table, par l'action de l'Esprit Saint et la Prière de l'Evêque ou du Prêtre célébrant, se transforment en Corps même et en Sang même du Seigneur, pour la Communion des fidèles. Ainsi, l'autel est-il l'espace de l'action sanctifiante et salvatrice du Christ, c'est le centre liturgique où a lieu la rencontre, notre communion plénière avec le Christ, par l'action de l'Esprit Saint, Qui transforme le Pain et le Vin en Corps et en Sang du Seigneur et les remplit de Sa Présence.

La Sainte Table symbolise la Table du *Repas Mystique, Son Tombeau*, de même que le *Trône Céleste* sur lequel le Christ, crucifié et Ressuscité, est assis dans Sa Gloire. Par la Sainte Eucharistie, le Christ se trouve sur la Sainte Table avec la récapitulation de toutes Ses actions salvatrices.

Les prières et les actions de l'Evêque lors de la consécration de l'autel d'une nouvelle Eglise, expriment dans une grande variété de formes la présence, et l'action sanctifiante au milieu de ceux qui croient en Lui selon Sa promesse : « Voici Je suis avec vous tous les jours jusqu'à la fin des temps » (Matth.28,20).

La consécration de l'Église se fait par l'Évêque montrant que le Christ Lui-même fait Sa demeure en Elle et opère en Elle son action salvatrice par l'Esprit Saint dans la diffusion de l'Évangile et les Saints Mystères de l'Église.

La Sainte Table est purifiée avec de l'eau, rappelant de façon mystique le baptême du Christ lorsqu'il commença Son action salvatrice.

Après la purification avec de l'eau (et du savon) et l'avoir essuyée, la Sainte Table est alors lavée avec de l'eau bénite à laquelle on ajoute du parfum de roses.

Ceci symbolise la Myrrhe en l'honneur de la mise au tombeau du Christ, comme l'a dit Jésus lors du lavement de Ses pieds par les larmes et le parfum de grand prix de la femme pécheresse. (Matth.26, 13).

Puis vient l'onction de la Sainte Table par l'Évêque, avec le Saint Chrême, qui symbolise l'onction du Corps du Christ avec l'huile d'aloès et les aromates par Joseph d'Arimatee et Nicodème (Jean 19, 38-40).

Par le Chrême versé en forme de Trois croix, on oint la Sainte Table, tandis que l'on chante *Alléluia*. Par le Saint Chrême, l'Esprit Saint descend sur la Sainte Table et par le chant 3 fois répété de l'Alleluia, on annonce la venue de Dieu qui est glorifié dans la Trinité. La triple onction en forme de croix montre elle aussi que l'Esprit Saint est indivisible des 2 autres Personnes Divines et qu'Il vient ensemble avec le Christ, le Crucifié pour nous sur la Croix, Qui maintenant se met sur la Sainte Table comme sur un Tombeau, d'où sourd toujours la perfection du Don.

La Sainte Table reçoit le don de l'Esprit Saint, qui va œuvrer depuis elle, la sainte liturgie se réalisant, le saint Évangile reposant sur elle ainsi que le Tabernacle et la Sainte Eucharistie qui ensemble, représentent le Christ.

On place ensuite 4 icônes de toile aux 4 coins de la Sainte Table, qui ont imprimé sur elles les images et les noms des 4 Évangélistes montrant par cela que sur le Christ « la pierre angulaire, les apôtres sont placés comme fondements, comme première base de la construction de l'église sur Lui, de même que Lui est annoncé aux 4 coins du monde par les Saints Évangiles. Les icônes des 4 Évangélistes de la Sainte Table, symbolisent aussi le témoignage qu'à l'autel sanctifié se garde l'enseignement du Christ et se fait Sa prédication, telle qu'elle a été fixée dans les écrits évangéliques.

La Sainte Table représentant le Christ est ensuite habillée d'une tunique blanche (masarita) qui symbolise le linceul du Christ. Puis au-dessus d'elle, on place une autre étoffe, plus belle encore, brillante, qui représente l'habit de

lumière et de gloire du Christ Ressuscité, ou la Transfiguration de la Face du Seigneur au Mont Thabor et de la Deuxième Venue du Christ lorsqu'Il jugera les Vivants et les Morts.

Au-dessus de cette étoffe, on place l'*antimis* qui représente la mise au tombeau du Christ Notre Seigneur. On a cousu dans ce tissu les *saintes reliques des martyrs*, montrant ainsi que l'Eglise se fonde sur le sacrifice du Christ, et qu'elle croit aussi par le sacrifice qui lui est ajouté, par sa puissance, par ceux qui croient en Lui et donnent le témoignage au prix de leur vie pour Lui. (*Apocalypse 6,9*).

L'*antimis* est offert par l'Evêque à chaque église d'un diocèse car l'Eglise est Une, fondée par le Christ par l'Esprit Saint d'abord à Jérusalem, puis s'étend dans le monde par l'action du Christ, par l'épiscopat, comme ses serviteurs dans les églises locales qui se tiennent toutes dans l'unité par les évêques successeurs des Apôtres.

Sur l'*antimis* posé sur la Sainte Table, on met le *Saint Evangile*, de façon à ce que l'on annonce tout ce qui a été réalisé et se réalise par le Seigneur Christ pour le Salut des hommes. L'Evangile représente le Christ, Qui, nous a donné la loi nouvelle de Son enseignement. Sur la Sainte Table demeure en permanence la Sainte Croix symbole de la crucifixion et de la Résurrection du Seigneur notre Sauveur, puisque « c'est par la Croix que le Salut est venu dans le monde ».

Après que la Sainte Table ait été consacrée avec de l'eau bénite, on asperge le Saint Autel et toute l'Eglise pour que depuis la Sainte Table comme d'une Source et comme d'un début de sainteté, et toute la communauté, comme le Christ a sanctifié par Son incarnation toute la nature humaine. A ce moment, nous chantons : « cette maison le Père l'a édifiée ; le Fils l'a fortifiée ; l'Esprit Saint l'a renouvelée, l'a illuminée et a sanctifié nos âmes. »

Nous apprenons donc qu'en même temps que la consécration de l'Eglise a lieu aussi la sanctification de nos âmes. Cette Eglise faite de pierres se sanctifie, tandis que se sanctifient aussi les personnes qui participent à Sa sanctification et aux saints offices célébrés dans cette Eglise.

Après la consécration de l'Eglise, tous les chrétiens orthodoxes présents ont l'autorisation d'entrer dans le Sanctuaire pour baiser le Saint Evangile, la Sainte Croix et l'Autel. La consécration du sanctuaire d'une Eglise est un renouvellement de la Pentecôte, elle transfigure cet espace sur un autre plan de la réalité. L'église consacrée se présente comme un espace rempli de

lumière divine, lieu de la présence et de l'action sanctifiante du Christ, par l'Esprit Saint.

Nous félicitons Mgr Joseph Métropolitain de l'Eglise orthodoxe roumaine de l'Europe occidentale et méridionale à l'occasion de la consécration du sanctuaire de la cathédrale métropolitaine des roumains orthodoxes de Paris, le Père Stavrophore Constantin Tarziu, secondé par les Pères Ilian Nistea et Jean Boboc, ainsi que toute la communauté orthodoxe roumaine d'ici, éclairés de piété chrétienne et de sentiments roumains ainsi que tous les bienfaiteurs et tous ceux qui ont prêté leur concours à ce Saint Lieu, de même qu'à tout le Clergé et à tous les fidèles présents à ce saint et solennel événement de spiritualité et de dignité chrétienne.

Nous prions le Christ, notre Dieu, Celui qui a été crucifié et Ressuscité, de protéger cette Eglise ainsi que tous ses fidèles et bienfaiteurs, par les prières des Saints Archanges, Protecteurs de ce Saint Lieu et de toute la Communauté de Paris.

Patriarche Daniel de Roumanie

12 juillet 2009.